

phi cơ siêu thanh, em quên rồi sao? Thật vậy, từ 5 năm nay, các cơ quan điệp báo đông tây đã phát minh ra một kỹ thuật giết người hoàn toàn tân kỳ, hoàn toàn hữu hiệu. Đó là kỹ thuật giết người bằng ăn ái. Phải, bằng cách ăn ái với đàn ông.

Chúng ta có thể tự hào một cách xứng đáng vì Smerch là cơ quan đầu tiên trên thế giới đã hoàn bị xong phương pháp giết người bằng ăn ái.

Nguyệt Hằng mở rộng mắt trong một cử chỉ sửng sốt khác thường. Thanh Giang cầm bàn tay nhỏ nhắn và trắng trẻo của nàng, giọng thân mật:

— Em yên tâm. Hai chị sẽ cố gắng dạy lại cho em. Thành thật mà nói thì hai chị chưa phải là chuyên viên về phương pháp này, song ít ra cũng có thể giúp em một số kiến thức căn bản để áp dụng vào hành động.

Như chị vừa trình bày, sắc đẹp đàn bà còn giết người chóng vánh và êm thấm hơn đạn xi-a-nuya nữa. Vẫn biết loại đạn xi-a-nuya mới nhất trên thế giới có thể giết người không lưu lại dấu vết, y sĩ dễ tưởng lầm là nạn nhân chết về bệnh não xung huyết, nhưng em ơi, CIA và nhất là MI-6 đã có đủ dụng cụ tối tân để khám phá ngọn nguồn. Cách đây 15 tháng, một điệp viên Smerch dùng đạn xi-a-nuya hạ sát một viên tham vụ sứ quán, đại diện cho CIA, tại Bá Linh. Mục đích của Smerch là nguy trang vụ ám sát thành bệnh tim.

Song chúng ta đã thất bại. Y sĩ của CIA phăng ra tự sự trong vòng 5 phút. Phải, 5 phút đồng hồ ngắn ngủi.

Trận chiến tranh lạnh càng lan rộng và chìm xuống bề sâu, chúng ta càng phải gia tăng thủ đoạn nguy trang. Chúng ta phải giết người thật kín đáo, thật khôn ngoan. Nếu có hoàn cảnh, chúng ta sẽ giết người một cách bán công khai mà địch phải ngậm miệng. Giả sử mai đây, em hạ sát tên si tình Z.28: nếu em giết hắn bằng vũ khí, địch sẽ làm rùm beng và có thể sẽ báo thù lộ liễu. Nhưng nếu em giết hắn bằng sắc đẹp, bằng tài ba ăn ái, địch phải nin thính, vì há miệng mắc quai, há miệng thì thiên hạ chê cười.

Từ thuở hồng hoang, loài người đã biết ăn ái. Con trai con gái lớn lên, không được ai dạy bảo mà khi thành chồng, thành vợ, cũng biết ăn ái. Loài người ăn ái dễ hưởng khoái lạc song không ngờ rằng khoái lạc này là khoái lạc giết người. Trong khi chiều chuộng đàn ông, em chỉ cần một cử chỉ nhỏ là hạ sát được hắn dễ dàng, như trở bàn tay.

Nhưng trước khi đi sâu vào chi tiết, chị cần giảng sơ cho em biết về kỹ thuật môn trốn. Đứng ra, em đã học rồi, chị chỉ nhắc lại cho em nhớ mà thôi. Trên thân thể con người có 360 huyết. Vũ thuật dùng 360 huyết này để tấn công, trong số 360 huyết, có một số huyết chết, huyết mẹ, huyết bại xuội, đựng vào là tay chân mềm nhũn hoặc cứng đờ như khúc gỗ, hoặc làm cho nạn nhân mất hết năng lực, héo hon dần dà rồi chết.

Học đánh tử huyết và mẹ huyết đã khó, học đánh cho nạn nhân rầu rĩ, ốm o còn khó hơn nhiều, một tuần, một tháng không sao hoàn bị được phương pháp, đó là chưa kể tới trình độ nội

công phải vượt khỏi trung bình mới lãnh hội và thực hành được kỹ thuật diêm huyết tân kỳ này.

Vì thời gian gấp rút, và cũng vì sự đòi hỏi hạn chế của công tác, em sẽ được học phương pháp diêm huyết ân ái.

— Là nhi ! Lần đầu em nghe nói là trên cơ thể con người có huyết ân ái.

— Như chị đã trình bày hồi nãy, huyết ân ái là kết quả của nhiều năm tìm tòi, phát minh của Smerch. Đúng ra, các nhà bác học Tây phương cũng biết, song họ chưa có hoàn cảnh và khả năng áp dụng vào hoạt động điệp báo.

Trong con ân ái, người đàn ông giỏi võ nhất hoàn vũ cũng biến thành võ dụng. Điều này, em nên ghi nhớ làm lòng. Toàn thể khí lực của họ được dồn vào mục đích nên gân cốt bị lỏng lẻo, nội ngoại công giảm xuống mức tối thiểu, một võ sĩ tầm thường tấn công họ cũng trọng thương.

Quan trọng hơn hết là mọi cửa huyết trên thân thể đều mở rộng. Hai cái huyết mở rộng nhất và dễ tấn công nhất là huyết ở bụng dưới, cách lỗ rốn một gang tay, theo đường thẳng và huyết ở cạnh xương cụt ở sau lưng, gân móng. Khi ấy, chỉ cần vận dụng atemi vào đầu ngón tay đánh xuống là khôe như Hạng Võ cũng thiệt mạng tức khắc.

Sáng mai, em sẽ tới văn phòng huấn luyện diêm huyết. Em sẽ biểu diễn với một người tinh bằng cao su, chứa đựng máy móc điện tử, y hệt đàn ông, tóm lại đàn ông phản ứng ra sao trong cơn hoan lạc nồng nhiệt thì người máy cũng phản ứng như thế. Em học độ một vài ngày là đủ.

Bây giờ hai chị phải về, em cần hỏi thêm gì nữa không ?

Nguyệt Hằng lắc đầu :

— Không. Em chỉ nóng ruột muốn biết khi nào em đi ?

Thanh Giang đáp :

— Chậm nhất là trong một tuần, em phải lên đường sang Nhật. Em tới Đông kinh bằng đường Hồng Kông, mang căn cước giả của công an Đài loan. Em lai Trung hoa, nói tiếng tàu rất giỏi nên vai trò nguy trang của em khó thể bại lộ. Sau khi đến Nhật, sẽ tùy tình hình mới quyết định được thời gian lưu trú cũng như ngày đáp phi cơ đi Sài Gòn.

Cả hai nữ chuyên viên Smerch đứng dậy một lượt, như bàn chân được gắn lò xo. Họ mỉm cười với Nguyệt Hằng rồi bước ra ngoài.

Ngọn đèn màu hồng trên bàn đèn tỏa ra một vòng sáng tròn trịa vô cùng gợi cảm.

Nguyệt Hằng với tay tắt đèn. Điều thuốc cháy dở trên đĩa đựng tàn pha lê xinh xắn quạt mùi thơm hăng hắc vào mũi nàng. Nàng nằm ngả xuống nệm, thần trí lâng lâng.

Rồi nàng ngủ quên.

Một tiếng động lơi nàng tỉnh dậy.

Tiếng động nổi lên rất nhẹ, song nàng vẫn nghe rõ mồn một. Có lẽ là tiếng chân người dẫm trên tấm thảm len dày.

Theo lệnh, nhân viên canh phòng không được vào phòng nàng, trừ phi nàng cho phép. Nhất là ban đêm nàng thường ngủ khóa thân. Linh tính

bên nhảy báo cho nàng biết rằng kẻ lạ đang có mặt trong phòng, và hẳn là đàn ông.

Hẳn không thể là nhân viên Smerch. Do đó, hẳn chỉ có thể là địch. Bờ hơi lạnh lấm tấm trên trán, Nguyệt Hằng chống cùi tay, ngồi dậy trong đêm.

Không hiểu sao, toàn thân nàng lại dần chặt xuống giường. Tuy mắt nàng vẫn sáng, thần kinh hệ còn minh mẫn, nàng lại hoàn toàn bất lực.

Tiếng chân mỗi lúc một rõ thêm. Nhớ lại lời dặn của huấn luyện viên trong trường điệp báo, Nguyệt Hằng bình tĩnh thở một hơi dài, rồi tập trung tư tưởng để ban mệnh lệnh cho tứ chi. Cảnh tay nặng trĩu của nàng đột nhiên nhẹ đi.

Bóng đen xán đến bên giường.

Trời tối như đêm ba mươi Tết, Nguyệt Hằng vận hết nhỡn tuyến mà không nhận được nét mặt người lạ. Nàng thoáng thấy trong bóng tối một vệt sáng lấp lánh. Nhờ đã hút được đầy đủ không khí, nàng có thể buột la một tiếng mạnh mẽ, rồi tung chân lẩy trón lăn mình vào tường. Lưỡi dao óng ánh vèo qua mặt nàng rồi rớt xuống.

Nguyệt Hằng mở đèn và chồm dậy nhanh như chớp nhoáng. Nàng đang nghĩ cách đối phó để triệt hạ kẻ lạ thì một chuỗi cười ròn tan vang dậy trong phòng.

Đó là một giọng cười hách dịch nhưng quen thuộc.

Giọng cười của nữ chuyên viên Smerch Thanh Giang. Nguyệt Hằng tỏ vẻ sững sốt vô tận trước giọng cười lạ lùng của người chị cả trong gia đình Smerch địa phương.

Thì Thanh Giang đã cất tiếng:

— Khả lắm.

Nghe nói, Nguyệt Hằng vụt hiểu. Smerch vừa thử phản ứng của nàng trước một cuộc tấn công đột ngột.

Thanh Giang nhặt lưỡi dao, cất vào túi quần din bó sát móng rồi nói, giọng hân hoan:

— Em Nguyệt Hằng khả lắm. Chị vừa trải nghiệm em hai điều quan trọng, có thể nói là quan trọng bậc nhất đối với kế hoạch Thái bình dương mà em có bổn phận thực hiện thành công. Điều thứ nhất là sức chịu đựng thiên nhiên của em dưới áp lực của ma túy.

Trong thời gian gần đây, vì một số điệp viên tây phương bị thiệt mạng ở Bá linh sau con truy hoan với phụ nữ nên lão Hoàng, tổng giám đốc Mật vụ Nam Việt bắt nhân viên phải dùng ma túy để phòng bị. Một loại ma túy đặc biệt rút trong hoa chất LSD, pha trộn với bạch phiến được bán trên thị trường, được giới bề hoa quốc tế mua để dành cho đàn bà mà họ muốn tự do hưởng lạc, khỏi sợ bị chống trả. Ma túy này tác động mạnh mẽ đối với đàn bà đa sầu đa cảm, dễ uống vào nửa gô-ram, pha với rượu hoặc sữa, hoặc nước ngọt, là ý chí và năng lực kháng cự bị tiêu tan. Giả sử tên Văn Bình lừa em uống ma túy rồi ân ái thì kế hoạch của chúng ta có thể thất bại.

May mà cơ thể của em lại có kháng chất đặc biệt để chống lại ma túy ân ái ghê gớm này, và đó là điều đáng mừng.

Điều thứ hai mà chị cần biết chắc trước khi đưa em vào vùng địch là cũ soát lại khả năng

nhìn trong tối của em. Trời tối, em lại còn ngại ngủ mà vẫn nhìn thấy lưỡi dao, lại có thể né tránh nhanh nhẹn, sự kiện này chứng tỏ rằng em là một nhân viên cũ khời.

Cuộc trải nghiệm đêm nay đã tạm đủ, thôi chào em.

Nguyệt Hằng bước xuống giường :

— Ng.ĩa là ngày mai đang còn trải nghiệm nữa ?

Thanh Giang nheo một bên mắt :

— Dĩ nhiên. Từ phút này trở đi, em có thể bị trải nghiệm bất cứ lúc nào. Có thể lát nữa, hoặc ngày mai, hoặc ngày mốt. Nhân viên trung ương sẽ bắt thăm khảo thí em, và khảo thí dưới nhiều hình thức khác nhau.

— Trời ơi, em buồn ngủ lắm rồi.

— Em vừa nói với hị là thức cả tuần cũng không biết mệt. Đặc điểm của nghề điệp báo trong lòng địch là luôn luôn tỉnh táo, luôn luôn cảnh giác ngày cũng như đêm. Em phải thức đêm liên miên mà không được phép trợ lực bằng cà phê hoặc trà tàu đặc hoặc bằng thuốc viên không ngủ ma xi tong.

— Kuồ quá, em không ngờ công việc lại phiền toái đến thế. Hồi nãy, nếu em trở mình chậm một phần trăm giây đồng hồ là lưỡi dao đã đâm vào người. Chị dám thật hay dám chơi, hị chị ?

— Dám thật, em ạ. Nghề của chúng mình là nghề đánh cờ với Thần Chết, bên nào lỡ nước là mất mạng, không phải nghề đùa bỡn. Tuy nhiên, chị đã tính toán kỹ lưỡng : nếu em né tránh

không kịp chị sẽ nhích mũi dao một vài li, em chẳng hề hấn gì đâu, nhược bằng trúng thương thì cũng nằm bửa bữa là hoàn toàn bình phục.

Smerch muốn đào luyện em thành người máy. Hoạt động như máy, suy nghĩ cũng như máy. Muốn đạt kết quả, em phải gia tăng cố gắng.

Không mỉm cười chào như lần trước, Thanh Giang lặng lẽ rời căn phòng.

Nguyệt Hằng thở dài.

Ngoài vườn, dường như tiếng mưa và gió cũng rú nhau thở dài.

Đêm nay, trời ở Sài Gòn cũng đầy tiếng mưa và tiếng gió thở dài.

Trận bão rút Eliane từ quần đảo Tây sa thổi quạt vào duyên hải miền Trung, men theo bờ biển rồi dồn xuống phía nam, bao phủ thành phố Sài Gòn bằng tấm màn mưa bụi sắc như kim châm và gió bắc lạnh thấu xương tủy.

Từ nhiều năm nay, có lẽ đây là lần thứ nhất khi hậu Sài Gòn cạnh tranh ráo riết với tiết đại hàn miền Bắc. Hàng năm, mỗi độ đông về mùa đông ở Sài Gòn cũng không khác mùa xuân, mùa hạ, mùa thu — thỉnh thoảng thủ đờ nhiệt đới này lại động cốn trong một vài ngày. Đột nhiên, mặt sông Đồng nai hiện hậu nổi sóng cuộn cuộn rồi hơi rét khác thường từ ngoài khơi thổi vào từng trận dữ dằn. Những chiếc áo len dày được vội vàng lấy ra khỏi tủ thơm mùi băng phiến, đường sá bỗng trở nên trơn và dài heo hút.

Đêm nay, trời lại lạnh hơn.

Trời lạnh đến nỗi xuất tối tại các rạp chiếu bóng ở trung tâm thành phố mới bắt đầu mà khu chợ Bến thành sầm uất, vốn là giang sơn của trai thanh, gái lịch đã đóng cửa im ỉm. Đại lộ Lê Lợi vắng tanh, vắng ngắt như trong giờ giới nghiêm, nếu không có những ngoại kiều say rượu cười nói bị bỏ trên xích lô, những chiếc xe sơn đen dài ngoằn phóng nhanh như gió, và những ngọn đèn lưu thông xanh vàng đỏ nhấp nháy liên hồi ở ngã tư thì người lạ có thể tưởng lầm là dàn chúng đã di cư hết.

Đường Lê Lợi, mạch máu cuồng nhiệt nhất của hòn ngọc Viễn đông còn diu hiu như bãi sa mạc thì đường Trịnh minh Thế ở gần bến tàu còn diu hiu gấp trăm lần.

Thiên hạ đã rủ nhau đi ngủ.

Ngoại trừ những cảnh sát viên co ro trong áo bình tô rộng thùng thình.

Và ngoại trừ bộ tham mưu thân cận của ông tổng giám đốc Mật vụ có cái tên ngắn ngủn nhưng nỏ lớn như trái siêu bom 200 mè ga tên là Hoàng...

Tuy không bao giờ biết lạnh đêm nay ông Hoàng cũng run lẩy bẩy. Cửa xe Citroen vừa mở, ông khựng người một phút, có cảm giác như bị quất roi da vào mặt.

Khí lạnh ghê gớm hòa trong gió quạt vào xe, khiến cái áo bờ lu đồng Mỹ của ông Hoàng trở thành một vật vô dụng. Châm chạp, ông theo Lê Diệp xuống hầm.

Bên ngọn đèn sáng, Nguyễn Hương vẫn làm

việc. Nghe động, nàng ngàng đầu lên, và cười ròn tan. Mặc bờ lu đồng Mỹ, ông Hoàng mất hẳn vẻ nghiêm nghị thường lệ. Nàng có cảm tưởng là ông đang bơi trong áo. Loại áo này được may riêng cho tấm thân quá khổ, cao trên thước tám và nặng từ 70 kilo trở lên.

Đoán được lý do khởi hải của cô bí thư trung thành, ông tổng giám đốc gạt đầu, phán vua:

— Gớm, trời lạnh kinh khủng. Thấy tôi lạnh, Triệu Dung phải cởi áo cho mượn.

Lê Diệp dỡ áo bờ lu đồng của ông Hoàng vắt lên ghế. Bên trong, ông Hoàng còn cái áo len dày màu hồng, không phải áo đàn ông, mà là áo đàn bà, loại áo cổ trái tim mà phụ nữ đợt sóng mới thường mặc với quần din.

Ông tổng giám đốc không còn ở tuổi thanh niên đầy hoa và mộng, để có thể còn đa mang đàn bà và được đàn bà đa mang nữa. Thuở thiếu thời, theo lời nhiều người thuật lại, ông cũng khét tiếng hào hoa phong nhã, nếu không sánh nổi với Văn Bình, thì ít ra cũng ở trên mức trung bình. Nhưng từ ngày ông lập gia đình, và nhất là từ ngày người bạn đường chung thủy của ông thiệt mạng vì nghề nghiệp, ông gần như biến thành tu sĩ, ngày đêm gấn bó say sưa với công việc, quên hết lạc thú cá nhân, và nhiều khi quên cả ăn ngủ.

Thế mà đêm nay ông Hoàng lại mặc áo len đàn bà đợt sóng mới. Một lần nữa, ông lại phán vua:

— Cái áo len này cũng của Triệu Dung.
Nguyễn Hương đứng phắt dậy:

— Thưa ông, đây là áo lạnh phụ nữ.

Ông Hoàng vẫn không ngạc nhiên :

— Phải rồi. Tôi có nói là áo của đàn ông đâu.

— Thưa ông, Triệu Dung còn sống độc thân.

— Tôi không biết nữa. Dường như Triệu Dung sắp lập gia đình. Áo này là của vị hôn thê.

— Trời ơi, Triệu Dung lấy vợ. Còn..

Nguyễn Hương nín bật, rồi như khối thịt vô tri giác nằng buống phịch xuống ghế bành, Mặt nằng đang hớn hở như bông hồng buổi sớm bông toát ra một vẻ phiến muộn lạ lùng.

Lê Diệp dăm dăm nhìn cô bạn gái da sần da cảm mà không nói gì hết. Chẳng lẽ hiệu tại sao nằng không nói hết câu, và tại sao nằng buồn đột ngột.

Triệu Dung là bạn thân của nằng và Văn Bình. Dung hứa sống độc thân trọn đời để được rảnh rang hoạt động nghề nghiệp. Chính vì vậy mà ông Hoàng muốn cử chàng làm tổng giám đốc sau ngày ông về hưu hoặc thất lộc bất thân.

Nhưng Triệu Dung đã rục rịch lấy vợ. Trong khi ấy Văn Bình vẫn lao đầu vào những mối tình vun nhăng nhít và đoán mệnh, như con thuyền nan bập bênh trên sóng lớn đại dương mà không chịu hơi vào bờ.

Ông Hoàng xoa hai bàn tay vào nhau cho khỏi cứng rồi ngồi xuống bàn, không để ý tới sắc diện thay đổi rõ rệt của Nguyễn Hương. Như mọi lần, ông chỉ quan tâm tới công việc. Đối với ông chỉ có công việc là đáng kể, tất cả trên cõi đời này chỉ có tình cách phù du.

Biết tính ông, Lê Diệp cũng lặng thinh.

Ông Hoàng rit một hơi xi-gà rồi hỏi Nguyễn Hương :

— Cô Quỳnh Loan đã báo cáo chưa ?

Nguyễn Hương mở tập hồ sơ trước mặt, đáp :

— Thưa, báo cáo mới được gửi tới hồi chấp tội. Tình hình vẫn yên tĩnh như thường lệ. Văn Bình đã được đưa vào khuôn phép. Đi đâu cô Quỳnh Loan cũng lẽo đẽo theo sau.

Ông Hoàng ngửa cổ nhìn trần nhà, giọng mơ màng :

— Tôi vừa bắt được một mật diện của địch. Mặc dầu không hiểu hết nội dung, chúng ta đã có thể đoán được. Nếu tôi không lầm, địch đang sửa soạn một ván bài quyết định. Tôi đã yêu cầu anh chị em ở Hà Nội theo dõi kế hoạch của địch. Tuy nhiên, nếu trung tướng H. của Smerch đích thân điều khiển thì công việc của chúng ta sẽ rất khó khăn.

— Trung tướng H. hiện có mặt tại Hà nội.

— Đó là điều đáng cho tôi cần nhắc một cách thân trọng. Tướng H. là cộng sự viên thân cận của đại tướng G., tổng giám đốc Smerch, ít khi ra khỏi điện Cẩm linh, chứ đừng nói là xuất dương nữa. Tướng H. được coi là máy toán điện tử của Smerch, bao giờ cũng nghiên cứu đầy đủ mới bắt tay vào thực hiện. Trong quá khứ, CIA đã điên đầu vì mảnh khóc kinh khủng của tướng H. ở Âu châu. Chắc hẳn Smerch sửa soạn một vụ ghê gớm nên mới đặc phái con cáo già Phán gián này qua Hà nội.

Lâu lắm, tôi chưa có dịp đối đầu với trung ương Smerch. Nhất định lần này họ sẽ đánh xa